

med Thronfølgerens Umyndighed maa nemlig sættes, at han er saaledes syg, at han ei vil kunne overtage Regjeringen, Noget, som ved mere vedvarende Sygdomstilstande jævnlig kan forudsæes ligesaa vel som Umyndighed, f. Ex., naar han er sindssvag.

Det samme Hensyn til Suldstændighed, som har ledet Udvalget i de ovenfor anthede Betragtninger, fører ogsaa til at foreslaae Lovudkastets § 8 affattet paa en anden Maade, idet den, saaledes som den lyder, ikke omfatter alle de Tilfælde, hvor Regjeringsførelsen ikke kan skee ved Regenten.

Lovforslaget benævner den eller dem, der skulle føre Regjeringen i Kongens Navn, Regent og Regentskab. Udvalget tillader sig derimod at foreslaae, at man bibeholder den i Grundloven af 5te Juni 1849 § 9 og fl. benyttede Benævnelse Rigsforstander og den i Analogi hermed dannede Benævnelse Rigsforstanderskab. Foruden at Benævnelsen Rigsforstander har en vis historisk Berettigelse, har den ogsaa det Fortrin i og for sig, at den ikke indeholder nogen Tvetydighed; saaledes som Benævnelsen Regent, der efter Sprogbrugen baade kan betyde den, der regjerer for Andre, og Souverainen selv, hvilken sidste Benævnelse netop er den, hvortil det bruges paa det Sted i Grundloven, hvor det forekommer, nemlig i § 4.

Efter disse Bemærkninger af mere formel Natur skal Udvalget, forinden man gaaer over til de enkelte Paragrapher og de nødvendige Forklaringer til disse, tillade sig nogle almindelige Bemærkninger angaaende visse Hovedpunkter i Lovforslagets Indhold.

Lovforslaget opstiller i § 1. den Regel, at Regjeringen, naar den ikke kan føres af Thronfølgeren eller en anden myndig og arbeberettiget Prinds af Kongehuset, skal føres af et Collegium af tre Personer, og i Bemærkningerne til Lovudkastet yttres der til Begrundelse heraf, at man ikke har fundet det passende eller hensigtsmæssigt, at en enkelt Undersaat udenfor Kongehuset kom til at udøve den kongelige Magt, og derfor har foreslaaet, at Regjeringsførelse i det nævnte Tilfælde skulde overdrages til et Regentkab, bestaaende af tre myndige Mænd. Udvalget kan ikke dele den Anskuelse, at

Regjeringen, naar den ikke føres af Thronfølgeren eller en arbeberettiget Prinds, nødvendigvis skulde lægges i Hænderne paa en Fleerhed af Personer. Man nærer tværtimod den Formening, at det jævnlige vil være vanskeliggere at finde tre Mænd, som kunde benyttes til at danne et Regentkab, end een Mand, selv udenfor Kongehuset, som kunde være Regent, ligesom man ogsaa troer, at det Nye og Uvante i at see den kongelige Magt i almindelige Undersaatters Hænder ikke i nogen væsentlig Grad vil formindskes ved den foreslaaede Regel, da Regentkabet dog kommer til at bestaae af et saa ringe Antal som tre; særlig kan fremhæves, at det vil forekomme langt unaturligere, at tre Personer udrustes med de særegne kongelige Attributioner: Ukrænkkelighed, Ansvarsfrihed m. v., end at Gen forsynes dermed. Paa den anden Side turde det være klart, at, naar man først sætter sig ud over det for Tanken Uvante og Nye i, at den kongelige Magt udøves af en Undersaat, tale tvært alle Hensigtsmæssighedsgrunde netop for, at Magten ligger hos Gen istedet for hos flere, og et uansvarligt Regentkabscollegium, der atter skulde have sit ansvarlige Statsraad eller Ministerium, hvortil det maatte staae i samme Forhold, som ellers Kongen staaer til Statsraadet eller Ministeriet, maa vistnok erkendes at være et temmeligt tungt og vanskeligt Regjeringsmaskineri. At Regjeringen helst bør føres af een Mand, synes ogsaa at være den almindelige Anskuelse i de nyere constitutionelle Forfatninger. Det er usædvanligt i dem at finde Bestemmelser om, at Regentkabet skal bestaae af flere; det forudsættes i Almindelighed, at der kun bliver udnævnt een Mand til Regent, jfr. den nugsældende preuss. Forfatning Art. 57 og 58, den hollandske Forfatning Art. 40 ff., ja undertiden foreskrives det endog udtrykkeligt, at Regentkabet kun maa være hos een Mand, f. Ex. den preussiske Forfatning af 1848 Art. 56, den belgiske Forfatning Art. 83. Udvalget kan derfor ikke tilraade at gjøre det til en ufravigelig Regel, at Regjeringsførelse, naar den ikke lægges i Hænderne paa Thronfølgeren eller en arbeberettiget Prinds, ubetinget skal overdrages et Collegium af 3 Personer. Paa den anden